

[Landbrugsministeren]

ber 1974 at fastsætte, at privates slagtning til eget forbrug kun måtte finde sted på slagtedyrets ejers hjemsted. Uanset den afsagte landsretsdom er kødlovens § 6 imidlertid stadig en hindring for, at privates slagtning til eget forbrug kan udføres i ikke godkendte slagtehus.

I overensstemmelse hermed henstiller landbrugsministeriet til anklagemyndigheden, at der i medfør af kødlovens § 32, stk. 2, rejses tiltale for overtrædelse af samme lovs § 3, når der foreligger oplysning om, at en person i strid med de gældende bestemmelser udfører slagtning for andre i et ikke godkendt privat slagtehus.

I det af hr. Melchior stillede spørgsmål er der tale om, at slagtingerne ikke udføres i et *stationært* ikke godkendt privat slagtehus, men derimod i en omkringkørende, til formålet indrettet, men ikke som slagtehus godkendt slagtebil, et såkaldt rullende slagteri. Denne form for slagteaktivitet var, så vidt vides, ikke i brug ved kødlovens ikrafttræden. Det er imidlertid landbrugsministeriets opfattelse, at de slagteaktiviteter, der foretages i et sådant rullende slagteri, må sidestilles med slagtinger udført for andre i et stationært ikke godkendt privat slagtehus.

Jeg finder dog i denne forbindelse anledning til at henlede opmærksomheden på, at landbrugsministeriet gennem mange år har fulgt den praksis, at kødlovens bestemmelser om privates slagtning til eget forbrug har været forstået på den måde, at slagtedyrets ejer kunne lade slagtingen udføre med bistand af en anden, f.eks. en uddannet slagter.

Det må i overensstemmelse hermed efter landbrugsministeriets opfattelse bero på en konkret bedømmelse af omstændighederne i det enkelte tilfælde, hvorvidt benyttelse af et rullende slagteri kommer i strid med lovens bestemmelser om privatpersoners adgang til at slagte til eget forbrug og om, at slagtinger skal foretages i godkendte slagtehus. Danske Slagtermestres Landsforening har først for nylig rejst en konkret sag om et mobilt slagtehus over for ministeriet. Politiet foretager i øjeblikket efterforskning i denne sag. Så snart politiets materiale foreligger, vil ministeriet tage stilling til, om man i den konkrete sag vil henstille til anklagemyndigheden, at der rejses tiltale mod den omkringkørende slagter.

På grund af den usikkerhed, som bl.a. landsretsdommen har rejst om hele dette spørgsmål, overvejes det for tiden i landbrugsministeriet, om retsgrundlaget bør revideres.

Spm. nr. 416

Til *undervisningsministeren* (11/3 82) af:

Poulsgaard (FP):

»Ministeren bedes bekræfte eller afkræfte den fremstilling, som Tage Kaarsted kommer med i Berlingske Tidende den 10. marts, hvor han skriver, at der er forskere, som – selv om de forsker hele deres liv – kun når en enkelt disputats, hvis de endda når det, og i svaret oplyse, hvor store beløb det drejer sig om, som samfundet faktisk intet får for.«

Begrundelse

Der henvises til Tage Kaarsteds læserbrev i Berlingske Tidende den 10. marts 1982.

Besvarelse (29/3 82):

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Først vil jeg gøre opmærksom på, at hr. Poulsgaard har refereret professor Kaarsteds udtalelse forkert. Kaarsted taler om, at der er historikere, der i *en årrække* har været ansat i en forskerstilling og måske leveret en enkelt afhandling eller ingenting. Det bliver i hr. Poulsgaards fremstilling til, at der er forskere, som, selv om de forsker *hele deres liv*, kun når en enkelt disputats, hvis de endda når det.

I øvrigt skal jeg blot bemærke, at det forekommer mig indlysende, at man ikke uden videre kan gå ud fra, at der ikke er foretaget kvalificeret forskning, fordi der inden for en vis periode ikke er publiceret en større mængde afhandlinger. Det er naturligvis ikke antallet af sider, der er afgørende i den sammenhæng. Ligeledes kan man heller ikke angive noget mål for, hvor lang tid der med rimelighed kan anvendes til forskning, før resultaterne publiceres. Det vil helt afhænge af karakteren af det forskningsprojekt, der arbejdes med.

Spm. nr. 436